

עפ"ת 58589/02/15 - יחזקאל רוט נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 58589-02-15 רוט נ' מדינת ישראל
12 מרץ 2015

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
יחזקאל רוט
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

נוכחים:

ב"כ המערער - עוה"ד יוסי יעקבי וכפיר דור

ב"כ המשיבה - עו"ד אלכסנדרה קרא

המערער הופיע

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערער הוגש כתב אישום על כך שביום 18.03.14 בנהגו אוטובוס ציבורי זעיר בבני-ברק, פגע בהולך רגל, יליד 1948, על מעבר חציה, תוך שהוא נוהג בקלות ראש וגרם להולך הרגל חבלה - עבירות בניגוד לתקנה 67 לת"ת וסעיפים 38 ו-62 לפקודת התעבורה.

המערער כפר במיוחס לו. בית משפט קמא שמע ראיות, ראיות תביעה בלבד משום שהמערער ניצל את זכותו שבסעיפים 161-162 לחסד"פ [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, לא העיד בעצמו ולא העיד עדים להגנתו.

בית משפט קמא הרשיע את המערער בעבירות שבהן הואשם וגזר את דינו לעונשים שונים, בהם, וגם על כך יש ערעור בפניי, ארבעה חודשי פסילה בפועל, וכן קנס בסך 3,000 ₪ ופסילה מותנית לא קשה.

הערעור הוא על עצם ההרשעה, הערעור הוא גם על העונש.

אומר, שהנני מסכים עם נקודות מספר בכתב הערעור, כלומר, שאיני מסכים עם קביעות שונות של בית משפט קמא, בעיקר ובוודאי הקביעה שבסיפא להכרעת הדין בעמ' 7 לו, בו בית משפט קמא קובע שלדיני הראיות ולדין המהותי יש

שוני בין רשלנות שתוצאתה אחרת, אינני מסכים ליחסו של בית משפט קמא כנקבע בע"פ 5121/98, **יששכרוב נ' מדינת ישראל** ועוד, אבל בנסיבות שבהן התנהל המשפט לפני בית משפט קמא וההגנה ניהלה את התיק שלה כפי שניהלה, שהמערער לא מסר גרסה על דוכן העדים, וכאשר לא נסתרה כהוא זה עדותו של הנפגע בתאונה, אשר אמר בעדותו את הדברים הבאים: "**התחלתי ללכת במעבר החציה ופתאום אני כבר רואה ממולי רכב. לא היה לי זמן להימלט מהרכב ואז קיבלתי מכה בצד ימין באזור הצלעות...**" (עמ' 4 מש' 15 לפרוט'). וכאשר לא נסתרה עדותו של הבחן, העד בני פרידמן, בעמ' 7-8 לפרוט' באשר לשדה הראייה ביחס למעבר החציה ונקודות נוספות, ואפנה גם לדברי בית משפט קמא בהכרעת הדין, עמ' 2 באמצע - "**העד קבע כי שדה הראייה...וניתן להבחין בהולך רגל על גבי מעבר החציה ממרחק של 15 מטרים לפחות**". בנסיבות אלה, ברור שבאו בפני בית משפט קמא די ראיות שלא נסתרו כדי לגרוע את כל יסודות עבירת הרשלנות בתיק שבפנינו, ולא אתערב בקביעתו כי המערער באופן נהיגתו התרשל, ולכן, ההרשעה, בסופו של יום, הינה מוצדקת.

עם זאת, מצאתי להתערב במידת העונש שהוטל על-ידי בית משפט קמא על המערער. מדובר בנהג רכב ציבורי הנוהג רבות ומסיע תלמידים, הנוהג משנת 2008 ולחובתו במשך כל תקופת נהיגתו גיליון הרשעות כמעט נקי לחלוטין. בית משפט עצמו קבע שאין ביטחון שהולך הרגל נפגע מהרכב של המערער וזאת קבע בית משפט קמא בעקבות דבריו של המערער. גם אם פגע המערער בהולך הרגל כפי שהאחרון העיד, הרי על-פי התייעוד הרפואי היחידי שנמצא הוא ממצא סובייקטיבי של כאבים ולא היה כל ממצא פתולוגי אובייקטיבי. גם על-פי גרסת הבוחן, אפשר שהמערער נסע בעקביות רבה עובר להגעתו למעבר החציה. ובנסיבות אלה, הנני מוצא שיש הצדקה להפחית את עונש הפסילה בפועל לתקופה של 30 יום. יתר רכיבי גזר הדין יישארו על כנם.

המערער יפקיד את רישיון הנהיגה שלו תוך 30 יום מהיום במזכירות בית המשפט לתעבורה בת"א-יפו.

ניתן והודע היום, כ"א אדר התשע"ה,
12/03/2015, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט

הוקלדעלידינופרדויד